

[Tange.]

og frivillige forlig ikke skal stå, at de kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse. For sagen er jo simpelt hen, at 90 pct. af de gældsbreve og de frivillige forlig, der laves her i landet, er lavet på blanketter i banker og sparekasser og hos advokater, og det vil sige, at frem i tiden vil over 90 pct. af de gældsbreve og frivillige forlig, der kommer til at cirkulere, have disse bestemmelser, fordi de ganske automatisk vil blive påtrykt forligene og gældsbrevene. Vi mener derfor, det vil være uhensigtsmæssigt, at det skal stå der, fordi de forlig, der er indgået, og som verserer på nuværende tidspunkt, jo ikke har denne bestemmelse, og så vil det være meget beklageligt, om vi i løbet af ganske få år har forskellige slags frivillige forlig og forskellige slags gældsbreve, hvoraf nogle kan fuldbyrdes umiddelbart og nogle ikke kan, blot fordi de er udstedt efter denne lovs ikrafttræden. Vi mener, det må være rimeligt, at alle forlig og gældsbreve kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse uden dom.

Vort ændringsforslag nr. 4 er udtryk for, at vi ønsker de tilfælde, hvor der kan foretages udlæg uden dom, udvidet. Vi mener, det er rimeligt, at man også tager forpagtnings- og lejekrav med, når de støttes på en skriftlig kontrakt. Vi mener også, det er rimeligt med forsikringspræmier, der støttes på en skriftlig forsikringsaftale, såfremt kreditor er et forsikringsaktieselskab eller gensidigt forsikringselskab. Vi ønsker i øvrigt også, at det kan lade sig gøre ved alle skriftlige aftaler, hvor det skyldige beløb og forfaldstiden fremgår enten af aftalen eller anerkendes af skyldneren. Vi mener ikke, der er spor risiko ved at udvide til disse tilfælde. Det må være en fordel både for kreditor og for debitor og for samfundet, simpelt hen fordi fogden jo har mulighed for at nægte forretningen; hvis debitor protesterer og fogden kan se, der er rimeligt hold i protesten, kan han sige: jeg foretager ikke dette udlæg, du må først have en dom. Endvidere er der også reglen om, at hvis fogden er lidt i tvivl, kan han forlange, at der bliver stillet sikkerhed fra kreditors side for, at man foretager udlægget. Endelig er der bestemmelsen også her i retsplejeloven om, at der kan ydes erstatning til den debitor, hos hvem der bliver foretaget uberettiget udlæg.

Derfor mener vi altså ikke, der er nogen synderlig risiko ved at lade disse dokumenter danne grundlag for direkte udlæg, navnlig fordi det også vil være en fordel for debitor, fordi han ikke får omkostninger ved en domserhvervelse. Vi kender jo alle de tilfælde, hvor man møder op i de ordinære retter. Dér sidder dommeren, der er en stævning, og den får et stempel: sagsøgte ikke mødt, dom. I 90 pct. af sagerne møder debitorerne ikke, fordi de anerkender kravene, og man kan altså undgå alt det dér med udfærdigelse af stævning, forkyndelse, fremlæggelse i retten, domsudskrift osv. osv. Vore ændringsforslag skyldes altså udelukkende, at vi mener, det er mest praktisk at gøre det på den måde.

Vi har også ment, det må være rimeligt at nedsætte den almindelige fuldbyrdelsesfrist fra 14 til 4 dage, og det er dette synspunkt, vi gør gældende her. Af lovforslaget fremgår det, at man kan aftale ned til 4 dage, og da de fleste dokumenter og aftaler udfærdiges på trykte blanketter, hvor der står 4 dage, og det simpelt hen er hovedreglen i det praktiske liv, kan man også lige så godt have en bestemmelse her i loven om, at det er de 4 dage. Kun i tilfælde, hvor man ved en forglemmelse ikke får de 4 dage føjet ind, ryger man op på de 14 dage, og det kan ikke være rimeligt. Man kan selvfølgelig sige, at 4 dage er kort tid, men man må ikke glemme, at sagen bliver anmeldt over for fogedretten. at fogedretten skal indkalde debitor til møde i fogedretten, og at der herved vil gå yderligere tid.

Ændringsforslag nr. 8 til § 490 — fredningsreglen — betyder for så vidt ikke den store ændring i forhold til lovforslagets ånd og mening, ja, der er i realiteten ingen forskel, for vort ændringsforslag, der er på 7 linjer, går ud på, at fogden skal kunne forhindre, at der foretages urimelige fogedforretninger, og det er det, der skulle være formålet med bestemmelsen. I lovforslaget er denne paragraf på 16 linjer, altså dobbelt så lang som efter vort ændringsforslag, og man sondrer dér mellem den oprindelige skyldner, der har foretaget udlæg, og en senere skyldner, der foretager udlæg. Jeg mener, det er en uhensigtsmæssig paragraf, som flertallet støtter — men vi kan måske nå at se på det mellem anden og tredje behandling — for der er ingen tvivl om, at den